Oliver Twist.

Samfundsroman

—af—

Charles Dickens.

(Fortsat.)

Jøden stod ved Vinduet og saa efter Sikes og truede ad ham med knyttet Haand og mumlede en strækkelig Ed. Saa fortrak hans Ansigt sig til et ondt Grin, og han satte sig igen hen til Bordet og gav sig ivrig til at studere Politiefterretningerne.

Imidlertid var Oliver Twist, paa Vej til Boghandleren, kommen ind i en Sidegade, som han egentlig ikke skulde have været. Han opdagede det dog først, da han var næsten halvvejes igennem den, og saasom han var vis paa, at han gik den rigtige Retning, vilde han ikke vende om, men skyndte sig fremad. Han gik og tænkte paa, hvor godt han havde faaet det, og hvor gerne han vilde have kunnet titte et Øjeblik ind til lille Dick, som vel sagtens endnu led baade Sult og Nød. Da var der lige med et et ungt Fruentimmer, som skreg op: „Aa, min søde Broder!“ og i det samme Oliver saa til Siden for at se, hvad der var paa Færde, slyngedes et Par Arme om hans Hals.

„Lad være,“ sagde han og stritt de imod. „Hvorfor standser De mig? Hvem er De? Lad mig gaa!“

I Stedet for Svar kom der en Mængde Bebrejdelser fra det unge Fruentimmer, som havde en Torvekurv paa Armen og en Gadedørsnøgle i Haanden. „Aa Gud ske Tak og Lov,“ skraalte hun, saa sandt jeg ham da endelig! Du slemme Oliver, stygge, stygge Dreng, som har voldt os al den Sorg! Tag nu og løb med hjem, Dreng! Aa Gud være lovet, at jeg dog endelig fandt ham!“ Dermed brast det unge Fruentimmer paany i Graad og græd saahysterisk, at et Par Koner, der kom til, spurgte en Slagterdreng, som stod og gloede, og hvis Haar var smurt ind med Marv, om han ikke syntes, det var bedst, han rendte efter en Doktor. Dertil svarede Slagterdrengen, som lod til at være af et noget tvært, for ikke at sige dovent Temperament, at det syntes han ikke.

„Aa nej, nej, det behøves heller ikke!“ forsikrede det unge Fruentimmer og greb fat om Haandleddet paa Oliver; „nu har jeg det bedre! .... Vil du straks tage og følge med hjem, din uartige Dreng!“ sagde hun til ham. Og til Madamerne forklarede hun: „Han løb hjemme fra med Typeknægte og den Slags Pak og har næsten taget Livet af sin stakkels Mo'r!“

„Sikken en Skarns Dreng!“ sagde den ene Madam. Den anden føjede til: „Vil du se, du skrubber hjem, dit Utyske!“

„Men det er slet ikke sandt!“ forsikrede Oliver ophidset. „Jeg kender hende ikke, jeg har hverken Søster eller Fader eller Moder. Jeg bor i Pentonville.“

„Vil De bare høre, som han kan staa og lyve!“ skreg det unge Fruentimmer.

„Hvad for noget, -- Nancy?!“ udbrød Oliver, som nu først saa hendes Ansigt, — og han var nær gaaet bag over af Forbavselse.

„Der kan De se, at han kender mig!“ indprentede Nancy Madamerne. „Aa Gud i Himlen, hjælp mig at faa ham til at gaa med hjem! hans stakkelige Forældre tager ellers der s Død over ham!“

„Hvad i Helvede er dette her!“ brølrede en Mand op og kom hurtigt ud fra en Oliekjelder med en hvid Hund lige i Hælene af sig. „Oho! lille Oliver!.... Vil du se, du kan tøfle hjem til din Mo'r, Flab!“

„Jeg har ikke noget med Dem at gøre, jeg kender Dem ikke, hjælp, hjælp!“ skreg Oliver og vred sig under Mandens haarde Tag.

„Ja du kan tro, jeg skal hjælpe dig, din Æsel!“ svarede Manden. „Hvad er det for Bøger der? Naturvis nogen, du har stjaalet? Hid med dem!“ Og han rev Bøgerne til sig og gav Oliver en ordenlig Lussing.

„Det var ret!“ raabte en ned oppe fra et Vindu. „Det er den eneste Konflikt, der batter paa saadan en!“

„Det har han godt af!“ erklærede de to Madamer.

„Der er flere, hvor den kom fra!“ svarede Manden og gav Oliver nok en Kindhest og tog ham i Kraven. „Af-sted med dig, din Laban!.... Pas paa ham, Bulbider!“ kommanderede han Hunden, „pas paa ham, min Dreng!“

Hvad skulde stakkels Oliver gøre? Han var mat af sin Sygdom, fortumlet af Overraskelsen og Slagene, angst for Hunden og Manden, helt overvældet ved Tanken om, at de tilstedeværende anså ham for at være en Kæltring. Mørket var falden paa, ingen Hjælp var i Nærheden, Modstand var umulig. Det næste Øjeblik blev han saa slæbt ind i et Virvar af skumle Gaarde og blev trukket igennem dem saa hastigt, at de enkelte Raab om Hjælp, som han dristede sig til at udstøde, blev ganske uforstaaelige. Men selv om de havde været forstaaelige, vilde forresten ingen have anset dem.

* * *

Gadelygterne var tændte. Madam Bedwin stod angst og stirrede i den aabne Gadedør; Tjenestepigen var vist en Snes Gange rendt hen til Hjørnet for at se, om Oliver ikke var til at opdage; og inde i den mørke Dagligstue sad stadig de to gamle Herrer med Uret imellem sig og vendte tavs.

16.

Hvordan det saa videre gik Oliver.

Fra snevre Gaarde og Gyder kom man omsider ud paa et Torv. Da det unge Fruentimmer ikke lod til at kunne gaa saa hurtigt længer, sagtnede Hr. Sikes Farten, vendte sig om til Oliver og befalede ham bistert at række Nancy Haanden. — „Og saa mig den anden?“ tilføjede han og snappede den Haand, som Oliver havde fri.... „Halløj, Bulbider!“

Hunden saa op og knurrede.

„Forstaar du, min Dreng!“ forklarede Hr. Sikes den og pegede med den anden Haand paa Oliver's Strube: „Bare han giver et Kny fra sig, saa snupper du ham — her! Har du forstaaet mig?“

Hunden knurrede igen og saa op paa Oliver og slikkede sig om Flaben, som om den var led af, at den ikke maatte bide til straks.

„F— ska' sla mig, er den ikke saa villig som en Kristen Sjæl!“ erklærede Sikes og saa paa Dyret med en Slags blodtørstig Anerkendelse. — „Naa,“ tilføjede han saa til Oliver, nu ved du, hvad der venter dig, Mosjø! skraal du saa væk, som du har Lyst: Hunden skal snart tage P ppet fra dig!.... Afsted Hundekamp!“

Bulbider logrede med Halen til Tak for den usædvanligt venlige Tiltale, og gik saa foran, efter at den endnu en Gang havde opvartet Oliver med en advarende Knurren.

Aftenen var mørk og taaget; Lyset fra Butikslamperne trængte næsten ikke ud gennem det tykke Mørke, der syntes at blive tættere og tættere og at skjule Husene som bag et Slør.... Da de havde gaaet nogle faa Skridt, begyndte en dump Kirkeklokke at slaa hel. Straks ved det første Slag standsede baade Sikes og Nancy og vendte Hovedet ad den Kant, hvorfra Lyden kom.

„Den slog 8, Bill!“ sagde Nancy, da Klokken var holdt op at slaa.

„Tror du ikke, jeg har Øren, saa jeg selv kan høre?“ brummede Sikes.

„Mo stue ogsaa de kan høre det?“ sagde Nancy.

„Naturligvis kan de det. Det var Markedsdag, den Gang jeg blev puttet ind, og der var ikke en Skillingstrompet paa Marked't, uden at jeg kunde høre den trutte. Da de havde lukket af for mig om Aftenen, gjorde Spektaklet her udenfor det saa stille i det Satans gamle Hundehul, at jeg havde haft mest Lyst til at rende Panden i Smadder mod Jernstængerne i Døren.“

„Stakkels Fyre!“ mumlede Nancy, stadig med Ansigtet vendt ad den Kant, hvorfra Lyden var kommet. „Det var dog saadan nydelige unge Mennesker, Bill!“

„Javel, det er den sædvanlige Fruentimmer „Sludder!“ brummede han. „Hm! nydelige unge Mennesker?! Hør, de er da saa godt som døde nu, saa det har jo ikke videre paa sig!“

Med denne trøsterige Udsigt lod Hr. Sikes til at kvæle en vaagnende Skinsyge, tog derpaa fastere om Haandleddet paa Oliver, og befalede ham at gaa til.

„Bi et Øjeblik!“ sagde Nancy. „Jeg vil ikke pisle saadan forbi, hvis det var dig, Bill, der skulde ud og hænges, naar Klokken slaar 8 næste Gang. Jeg vilde blive ved at gaa og gaa her udenfor, til jeg styrtede om selv om saa Jorden laa fuld af Sne, og jeg ikke havde saa meget som et Sjal om mig!“

„Hvad skulde det gøre godt for?“ spurgte den ufølsomme Hr. Sikes. „Dersom du ikke kunde faa en Fil ind til mig og en halv Snes Favne godt stærkt Hampereb, saa enten du gik 20 Mil, eller du slet ikke gik, det var sgu mig lige kært! Kom nu og lad være at staa der og præt!“

Pigebarnet slog en kort Latter op og trak Sjalet tættere sammen om sig, og de gik igen. Men Oliver kunde mærke, at hendes Haand rystede; og da de kom forbi en Gadelygte, og han skottede op paa hende, saa han, at hun var bleg som et Lig.

De gik en god halv Timestid gennem skumle og lidet befærdede Gader. Tilsidst drejede de ind i en snæver Gyde, fuld af Marskandiserboder. Hunden, der nu løb lidt i Forvejen, blev staaende udenfor en tilsyneladende lukket og ubeboet Butik. Huset var forfaldent, et Brædt ovenover Døren, som meddelte, at det var at faa til Leje, lod til at have hængt der allerede i mange Aar.

Hr. Sikes saa sig forsigtigt om: „Gaa an!“ sagde han saa. Nancy bukkede sig ned under Vinduesstodderne, og Oliver hørte Lyden af en Klokke. Derefter gik de over paa den anden Side af Gyden og stod nogle Øjeblikke under en Lygte og ventede. Saa lød det, ligesom et Vindu blev listet op, og straks efter aabnedes Døren gaadefuldt stille. Hr. Sikes greb den fortumlede Oliver i Kraven, alle tre traadte hurtigt ind. Der var bælgmørkt i Gangen. De blev staaende, indtil den Person, som havde lukket dem ind, havde faaet laaset og stænget Døren. „Er her nogen?“ spurgte saa Sikes.

„Nej,“ svarede en Stemme, som Oliver syntes, han skulde kende.

„Er den gamle her?“ spurgte Sikes videre.

„Ja,“ svarede Stemmen, „og han har været fuld af Sprøj i Genikkerne. Om han vil blive glad ved at se Dem? Naadadada!“

Det lød altsammen saa bekendt for Oliver. Men i Mørket kunde man ikke skimte saa meget som Omridsene af dens Stikkelse, der havde talt.

„Stik Lys!“ sagde Sikes, „eller gaar vi her og brækker Halsen eller træder paa Hunden. Tag jere Ben i Vare, hvis I gør det, raader jeg Jer!“

„Bliv et Øjeblik!“ svarede Stemmen, og man hørte dens Ejermand gaa sin Vej. Men straks efter kom Skridtene tilbage, holdende foran sig et tændt Tællelys i Enden paa en kvæstet Kæp fremtonede Hr. John Dawkins, ogsaa kaldet Rævetampen.... Han opholdt sig ikke med at skænke Oliver andre Tegn paa Genkendelse end et spøgsk Grin, men vendte straks om, efter at have betydet de Nyankomne, at de skulde følge med. De gik saa ned ad et Par Trappetrin og gennem et tomt Køkken, og da Døren aabnedes til en Bagstue med klam og beklumret Luft, hilstes de af en skraldende Latter.

„Nej! nej! den er for stejl!“ skraalte Hr. Charley Bates, fra hvis Lunger Latteren var udgaaet. „Der er han, Gud hjælpe mig! Aa, Fagin, se bare, vil De bare se! Nej, den er for stejl! den kan jeg ikke knuse! Tag og hold mig, mens jeg griner af!“ Og han kastede sig ned paa Gulvet og sparkede en fem Minutters Tid krampagtigt om sig i et Anfald af overstrømmende Lystighed. Saa sprang han op, snappede Lyse-Pinden fra Rævetampen og gik rundt om Oliver og belyste og besaa ham. Jøden havde imidlertid taget sin Nathue af og bukkede Gang efter Gang meget dybt for den fortumlede Stakkel, hvorimod Rævetampen (som var af et noget alvorsfuldere Temperament og som sjældent hengav sig til Lystighed, naar der var Forretninger at gøre) yderst omhyggeligt gennemsøgte Olivers Lommer.

„Glæder mig umaadelig at se dig saa fin; min Ven!“ sagde Jøden og bukkede ydmygt for Oliver. „Rævetampen skal fly dig et Sæt andet Tøj, min Ven, for at du ikke skal spolere Stadstøjet. Men hvorfor skred du ikke, min Ven, og lod os vide, at du kom? Saa kunde vi have sørget for varm Aftenmad!“

Herover brast Hr. Charley paany i en saa smittende Skoggerlatter, at Jødens Ansigt opklaredes, og endog Rævetampen trak paa Smilebaandet. Saafom imidlertid Rævetampen just i dette Øjeblik fandt Hundredekrone-Sedlen er det tvivlsomt, om det var Jødens Vits eller denne Opdagelse, der stemte ham gemytlig.

„Halløj, hvad er den af?!“ spurgte Sikes og traadte til, da Jøden vilde snappe Pengesedlen. „Fingrene af Fadet, Fagin!“

„Nej, bedste Ven! bedste Ven!“ sagde Jøden, „den er til mig. De kan faa Bøgerne.“

„Hvis ikke jeg faar den — det vil sige Nancy og jeg,“ erklærede Hr. Sikes og satte resolut Hatten paa, „saa gaar jeg igen med Drengen.“

Det gav et Sæt i Oliver, og det gav (men rigtignok af en anden Grund) et Sæt i Jøden. „Det er ikke pænt af Dem, Bill!“ mumlede han; „er det vel, Nancy?“

„Herut med den!“ svarede Sikes. „Troer De, Nancy og jeg ikke har andet at bruge vor kostbare Tid til end at rende og snuse de Smaadrenge op, som er kommet væk for Dem? Hit med den, din gamle Bavrad!“ Og Sikes vristede Pengesedlen ud af Jødens Haand og bandt den ind i Enden paa sit Halstørklæde, medens han glubsk saa Jøden lige i Øjnene. „De kan beholde Bøgerne, hvis De støtter om at læse dem, ellers kan De jo sælge dem.“

„De tilhører den gamle Herre, der var saa god imod mig og lod mig pleje, da jeg nær var død af Feber!“ sagde Oliver og vred sine Hænder. „Jeg beder Dem, — behold mig saa længe jeg lever, men send ham alt det tilbage, der tilhører ham! Ellers vil han tro, jeg har stjaalet det, og det vil de andre ogsaa tro, og de har været saa gode imod mig.“ Og Oliver kastede sig i lidenskabelig Fortvivlelse paa Knæ for Jøden.

„Hø, hø, hø!“ fniste Jøden og trak sine tykke Øjenbryn sammen og blinkede til de andre, „Drengen har saa min Sandten Ret. De vil tro, at ham har stjaalet! Vi kunde aldrig have lavet det bedre selv!“

„Nej, den er tydelig!“ erklærede Sikes. „Det maa jo være nogle blødsinnede Hængehoveder, ellers havde de ikke taget sig af ham, og nu tør de ikke forhøre om ham, for at han ikke skal blive taget ved Vingebenet. Nej han sidder fast nok!“

Oliver havde stirret forvildet fra den ene til den anden, som om han intet forstod. Men da Hr. Sikes tav, sprang han pludselig op og løb som en afsindig ud af Stuen og skreg om Hjælp, saa det gjennemgrede det gamle, øde Hus.

„Hold paa Hunden, Bill!“ skreg Nancy og sprang hen og lukkede Døren, ligesom Jøden og hans to Lærlinge var faret ud efter Oliver. „Hold paa Hunden, den river Barnet i Stykker.“

„Bil du slippe,“ brølte Hr. Sikes og søgte tænderskærende at slide sig løs fra hende. „Slip, siger jeg; eller jeg smadrer Hovedet paa dig mod Væggen!“

Og han slængte hende hen i den anden Ende af Stuen. Men i det samme kom Jøden og hans to Følgesvende med Oliver.

„Saa du vilde løbe din Vej, min Ven, vilde du det?“ sagde Jøden og tog en stor Knortekæp, der stod i en Krog. „Du vilde raabe om Hjælp og kalde paa Politi, hvad?“ tilføjede han. „Det skal vi nok faa lært Dem af med, Mosjø!“

Han huggede Oliver med Knortekæppen over Ryggen, og løftede saa Kæppen for at slaa igen. Men i samme Nu sprang Nancy til, vristede Stokken fra ham og tvlte den hen mod Ildstedet, saa Gløder og Gnisterne sprutttede ud paa Gulvet. „Det vil jeg ikke staa og se paa!“ skreg hun. „De har jo faaet Barnet igen, Fagin, hvad vil De faa mere?! Lad ham i Fred, siger jeg, lad ham i Fred, eller jeg skal mærke en og anden af Jer saadan, saa jeg selv kommer til at dingle i Galgen i en Fart!“ Og hun stampede i Gulvet, og ligbleg i Ansigtet, med sammenbidte Læber og knyttede Hænder, saa hun stiftevis paa Jøden og Hr. Sikes.

„Hø, Nancy,“ sagde endelig Jøden i en beroligende Tone, „du er svært oppe i Aften! Hø, hø, hø! Polter til Tøs til at spille Komedie.“

„Saa—aa?“ svarede hun. „Pas De bare paa, jeg ikke spiller Komedie med Dem, for det kunde let blive Dem en dyr Spas!“

Jøden forstod, at det nyttede ikke at prøve paa at slaa Nancys Forbitrelse hen som Komediespil. Hun rykkede uvilkaarligt et Par Skridt tilbage og saa halvt fejgt og bedende, paa Sikes, lige som for at sige, at nu maatte han tage Affære. Og Hr. Sikes, der formodentlig indsaa, at hans personlige Værdighed stod paa Spil, trakterede saa hurtigt Nancy med et Utal af Trusler og Eder, at det virkelig gjorde hans Opfindsomhed stor Ære. „Hvad S—— stikker der dig, Tøs? Den —— lyne og tordne, — har du glemt, hvad du er for en, du, hvad?!“

„Nej, det husker jeg meget godt,“ svarede Nancy og lo hysterisk og virrede med Hovedet i kæphøj Overlegenhed.

„Saa hold din Kæft! paalagde Sikes hende, med en lignende Brummen som den, hvormed han plejede at tiltale sin Hund. „Eller jeg skal holde den for dig, du!“

Nancy lo igen, men denne Gang noget mere usikkert, saa hurtigt op paa Sikes, vendte saa Hovedet bort og bed Læben til Blods.

„Du er sgu ogsaa en til at give Menneskevennen!“ haanede Sikes hende. "Jeg vil nok sige, du er en nydelig Ven for „Barnet,“ som du kalder ham!„

Pludselig skreg Nancy op: „Gud den Almægtigste er mit Vidne, gid jeg var styrtet død om undervejs, heller end at jeg skulde have hjulpet til at bringe ham herhen! Fra i Aften er han en Tyv, en Kæltring, en Satan, alt det onde, der er til. Kan ikke det være nok for den gamle Hallunk, skal han ogsaa slaa ham?!“

„Saa, Sikes!“ sagde Jøden i en bebrejdende Tone og rykkede hen hos Drengene, som fulgte Optrinet spændt, „lad os nu snakke stilleligt sammen, bare stilleligt!“

„Stilleligt?!“ skreg Nancy ude af sig selv, "jo De skulde snakke om Stilleligheed, Slyngel! Jeg skjal for Dem, fra jeg knap var halv saa gammel som Barnet der (hun pegede paa Oliver), og saadan har jeg stjaalet i over tolv Aar nu!.... Ja vel! ja vel!“ overdøvede hun skrigende en Bemærkning, som Jøden indskød, „nu er det min Haandtering, ja, og de kolde, vaade, skidne Gader er mit Hjem! Men De er den Kæltring, som drev mig ud i det altsammen, og som vil lade mig blive gaaende i det Dag og Nat og Nat og Dag, lige til jeg dør!“

Jøden blev tilsidst trætt af hendes Bebrejdelser. „Ti stille,“ hvæste han, „eller jeg gør en Ulykke paa dig!“

Hun sagde heller ikke et Ord mere. Men i et Anfald af Raseri rev hun sig i Haaret og Tøjet og sløj ind paa Jøden. I det samme greb imidlertid Sikes hende om Haandledene, hun stred et Øjeblik taabeligt imod og sank saa pludselig besvimet om. „Saa!“ sagde Sikes og lagde hende hen i en Krog, „nu er den forbi! Hun har ellers gode Armkræfter, naar hun saadan er oppe!“

Jøden tørte sig over Panden og smilte, som om han følte sig lettet ved, at nu var det Uvejr drevet over. „Fruentimmere er slemme at komme ud af det med,“ sagde han; „men fikse er de jo, man kan ikke godt undvære dem i vor Geschæft!.... Tag saa og følg Oliver til Sengs, Charley!“

Unge Hr. Bates blev aabenbart meget glad over dette Hverv. Han tog Lyse-Pinden og fulgte Oliver ud i Køkkenet, hvor der var et Par af den Slags „Senge,“ som han tidligere havde sovet i. Og under mange Anfald af Krampelatter fremtog nu Charley det selv samme Sæt gammelt Tøj, som Oliver, henne hos Hr. Brownlow, havde været saa lykkelig ved at slippe af med. Dette Tøj havde Fagin tilfældigvis set hos den Jøde, som havde købt det, og det var egentlig det, der først havde ledt dem paa Spor efter Oliver.

„Af med Hermelinet!“ kommanderede Charley, „det skal Fagin have og gemme for dig. Den er stejl, hvad?“

Stakkels Oliver maatte klæde sig om. Charley tog hans ny Tøj paa Armen og gik og lukkede Døren efter sig og lod ham blive ene i Mørket.

17.

En Mand fører Vidnesbyrd i London.

Nede i den By, hvor Oliver var bleven født, kom Hr. Bumble en tidlig Morgenstund ud ad Fattighusets Port og vandrede vardig og ærefrygtsindgydende op ad Hovedgaden. Han var i al sin kommunale Pragt; Frakken og den trekantede Hat lyste i Morgensolen, kraftigt og selvbevidst sluttede hans Hand om Spanskrørsstokken. Altid bar han sit Hoved højt; men i Dag bar han det usædvanligt højt: der var en Ophøjethed i hans Mine og en Aandsfraværenhed i hans Blik, som passende burde have varsket opmærksomme Jagttagere om, at i den kommunale Opsynsmands Hovede rørte sig Tanker, som var for mægtige til at kunne klædes i Ord. Saaledes skred han forbi de Smaahandlende og andet Godtfolk, der hilste ham ærbødigt, idet han kun besvarede deres Hilsen ved at slaa ud med Haanden. Og han standsede ikke sin værdige Gang, før han var naaet over til hin Filialanstalt, hvor Madam Mann opfostrede Fattigbørn med kommunal Barmhjertighed.

„Saa! der har vi den Tværdriver igen!“ udbrød Madam Mann, da hun hørte den velbekendte, utaalmodige Rykken i Havelaagen. „Det er ogsaa en Tid at komme rendende her paa! — Nej, Hr. Bumble, er det Dem?! Hvor det glæder mig at se Dem! Kom dog inden for, Hr. Bumble, kom dog inden for!“

De første Sætninger havde været henvendt til Tjenestepigen, Hemrykkelses-Udbrudene derimod henvendte Madamen til Hr. Bumble, medens hun ærbødigt og opmærksomt lukkede Havelaagen op og førte ham ind i Stuen. — „Jeg haaber da, De befinder Dem vel, Hr. Bumble?“

„Saa la-la, Madam Mann, saa la-la!“ svarede han og lod sig findigt og værdigt synke ned i en Lænestol. „En kommunal Embedsmand danser ikke altid paa Roser! Det kommunale Liv, Madam,“ tilføjede han og trommede med Spanskrørsstokken paa Bordpladen, „har fuldt op af Bryderi og Besvær og Forfølgelser, Men naar man nu engang er en offentlig Personlighed, om jeg saa maa sige, saa maa jo finde sig i at blive forfulgt.“

Madam Mann forstod ikke rigtigt, hvad Opsynsmanden mente, hvorfor hun indskrænkede sig til at løfte Hænderne mod Himlen, sætte et medfølende Ansigt op og sukke.

„Ja Madam Mann, De maa nok sukke!“ erklærede Bumble tilfredsstillet og kvalte et selvbehageligt Smil ved at banne den trekantede Hat lystigt Øjekast. „Jeg gaar til London, Madam Mann!“

„Jøsses dog, Hr. Bumble!“ udbrød Madamen perpleks.

„Til London, Madam Mann!“ gentog den ubøjelige Opsynsmand; „med Diligencen. Jeg og saa to Fattiglemmer, Madam Mann. Der er kommet Strid om Forsørgelsespligten, og Direktionen har udvalgt mig — mig, Madam Mann, — til at afgøre Sagen med Øvrigheden derinde. Jeg skulde tage meget fejl,“ tilføjede han og rettede sig i Solen, „om ikke Øvrigheden derinde komme slemt i Suppedasen, inden den bliver færdig med mig.“

„Nu maa De heller ikke være for streng imod den, Hr. Bumble!“ bad Madamen indsmigrende.

„Det er dens egen Skyld, Madam Mann!“ svarede Bumble. „Hvis Øvrigheden derinde slipper værre fra det, end den maatte havde tænkt, saa kan den takke sig selv for det!“

Der var saa megen hensynsløs Fasthed i Hr. Bumbles truende Tone, at Madamen lod til at blive rent betuttet. Endelig sagde hun: „Gaar De med Diligencen, Hr. Bumble? Jeg troede, De plejede at sende Fattiglemmerne med Fragtvognen?“

„Nej, det er kun, naar de er syge og det er Regnvejr, saa lader vi dem gaa med aaben Vogn, for at de ikke skal forkøle sig. Disse her to tager den ny Diligence med til halv Pris!....Naa men“ (Hr. Bumbles Blik var tilfældigt igen faldet paa hans trekantede Hat) „lad os nu ikke glemme vore Forretninger, Madam Mann! Her er Deres kommunale Løn for denne Maaned.“

Hun tog Sølvpenge og et Stykke Papir frem af sin Tegnebog, udbad sig og fik Kvittering, og spurgte saa, hvordan Børnene havde det. (Fortsættes.)